

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

Perdre el tren | Pel que fa al ferrocarril que va arribar a la capital alt-empordanesa el 1877, no es diu gran cosa del tram entre Figueres-Girona i Barcelona. En canvi, del que tothom parla és del trajecte Figueres-Portbou (i Cervera i el Rosselló). Uns volen traslladar l'estació figuerenca actual del centre al costat de l'altra, la del TGV, tocant a Vilafant. Es tractaria d'una obra descomunal: quilòmetres de via nova, estació nova, expropiacions, moviment de terres..., a més d'un impacte ambiental i l'especulació urbanística sobre l'espai alliberat. Uns altres, en canvi, la volen allà on és: són la CUP, que en aquestes municipals ha demanat «no perdre el tren», en el mateix sentit que expressen Defensem el Tren de l'Empordà, l'Associació per a la Promoció del Transport Públic, la IAEDEN - Salvem l'Empordà i alguns veïns dels pobles per on passa. «Volem l'estació de Figueres on és ara i amb les vies soterrades», reclamen, perquè no té impacte negatiu i la solució és barata i ràpida. El soterrament en trinxera permetria eliminar els passos a nivell, mantindria la proximitat amb l'usuari i —això es diu poc— no posa en perill la continuïtat del tram Figueres-Portbou. I és que la primera opció és tan cara que qui mana podria decantar-se per suprimir l'esmentat tram i que els usuaris de Renfe de Portbou, Colera, Llançà, Vilajuïga... acabessin pujant a un servei d'autobusos que podria substituir les vies.

Incendi i mitjans | Els mitjans de comunicació públics catalans (TV3 i Catalunya Ràdio) han parlat molt d'aquest foc que, provinent de la Catalunya del Nord i atiat per la tramuntana, ha cremat prop de mil hectàrees a un costat i a l'altre de la frontera. Una frontera que, a efectes civils, idiomàtics, nacionals... s'havia de difuminar, però que s'ha difuminat ben poc. Deixem estar el que tothom ja sap perquè s'ha dit molt: la climatologia en contra, el treball dels bombers i els mitjans aeris, els desallotjats de casa i els refugiats en edificis públics, etc. Només

farem notar que els mitjans esmentats han repetit insistentment la distinció entre França i Catalunya (de vegades Espanya) quan contrastaven Cervera i Portbou, o quan distingien el Rosselló de l'Empordà. Sembla que els professionals d'aquests mitjans «nostres», pagats amb els impostos de tots, ignoren que Cervera i el Rosselló també formen part de Catalunya (o segueixen directrius).

Cotorra argentina | A l'Empordà nord cohabitarem amb cinc-cents exemplars d'aquesta voladora, que fa uns nius d'uns setanta quilos de pes. Els fan als arbres, fanals, antenes, edificis... i, si bufa la tramuntana, els pot fer caure a damunt del cap d'algú, a banda que fan malbé les coses —infraestructures, que se sol dir. La cotorra argentina, que s'alimenta de vegetals, va arribar a la Península fa mig segle per Barcelona, i després s'ha escampat per la comarca (Figueres i molts pobles), segurament arribades amb la impedimenta dels usuaris capitalins de segones residències de cap de setmana o estivals. Es consideren una plaga, i algun organisme públic s'haurà d'ocupar d'aquests simpàtics cridaners alats.

>> Un exemplar de cotorra argentina. (Foto: RÀDIO L'ESCALA)

EL BAIX EMPORDÀ

Text > PURI ABARCA

El Museu del Suro i la gent gran El Museu del Suro de Palafrugell duu a terme un conjunt de tallers artístics i culturals a les residències de gent gran i centres de dia en el marc del programa Apropa, que té com a objectiu acostar la cultura a les persones en

situació de vulnerabilitat. El Museu ha creat tallers de memòria dissenyats especialment per a persones amb dependència que tenen restringida la mobilitat, i també per a afectats d'Alzheimer o altres demències. Un taller que ja s'ha provat amb grups de la residència de la Fundació Palafrugell Gent Gran i del Asil Nostra Senyora de Montserrat, a la mateixa població. Es tracta de treballar els processos cognitius a través d'un diàleg relaxat i dirigit. La mediatra presenta propostes de la col·lecció del museu amb l'objectiu d'iniciar converses sobre records de la vida quotidiana, mitjançant objectes, imatges de l'entorn urbà i natural, audiovisuals, un espai de música, elements tàctils i sensorials o fotografies d'oficis antics i la indústria. Una iniciativa que es farà extensible a tots els centres de gent gran de les comarques gironines que hi estiguin interessats. Recordem que la gent que està en aquests centres pertany encara a la societat i acostar-los a un àmbit, la cultura, que se sol deixar de banda quan s'ingressa en una institució així, no és tan sols una bona pràctica, sinó que és una acció lloable i molt encertada. Tant de bo hi hagués més iniciatives d'aquest tipus perquè els centres de gent gran no fossin llocs per anar a passar el temps que ens quedi en aquest món, sinó més aviat espais on començar una etapa diferent de la vida.

Rodoreda i Romanyà | L'Editorial Trípede, en col·laboració amb l'Ajuntament de Santa Cristina d'Aro, ha estrenat enguany el Premi Literari Romanyà, coincidint amb el quarantè aniversari de la mort de Mercè Rodoreda (1908-1983). L'objectiu del certamen és, segons els organitzadors, «potenciar el conreu de la poesia en

>> Escultura situada a la tomba de Mercè Rodoreda, al cementiri de Romanyà de la Selva. (Foto: AJUNTAMENT DE SANTA CRISTINA D'ARO)